

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 23 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof — Austria) — Sandra Puffer przeciwko Unabhängiger Finanzsenat Außenstelle Linz

(Sprawa C-460/07) ⁽¹⁾

(Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 17 ust. 2 i 6 — Prawo do odliczenia podatku naliczonego — Koszty budowy budynku przyporządkowanego do przedsiębiorstwa podatnika — Artykuł 6 ust. 2 — Wykorzystanie części budynku do celów prywatnych — Korzyść majątkowa w porównaniu do osób niebędących podatnikami — Zasada równości traktowania — Pomoc państwa w rozumieniu art. 87 WE — Wykluczenie prawa do odliczenia)

(2009/C 141/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Sandra Puffer

Strona pozwana: Unabhängiger Finanzsenat Außenstelle Linz

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Verwaltungsgerichtshof — Interpretacja art. 87 WE i art. 17 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. 145, s. 1) — Odliczenie kwoty podatku od wartości dodanej naliczonego w związku z budową budynku używanego głównie w charakterze mieszkania prywatnego i przeznaczonego w pozostałym zakresie do wynajmu podlegającego opodatkowaniu — Przepisy krajowe traktujące użytek prywatny jako świadczenie usług zwolnione od podatku i wykluczające, w brzmieniu obowiązującym w dniu wejścia w życie dyrektywy, prawo do odliczenia podatku naliczonego w związku z częścią budynku używanymi do celów prywatnych podatnika — Legalność dyrektywy 77/388/WEG, a w szczególności jej art. 17, w zakresie, w jakim tworzy ona ulgę podatkową przy nabyciu nieruchomości mieszkalnej dla podatników korzystających ze swej nieruchomości, nawet w niewielkim zakresie, dla celów zawodowych, w porównaniu z innymi podatnikami oraz obywatelami innych państw członkowskich

Sentencja

1) Artykuł 17 ust. 2 lit. a) i art. 6 ust. 2 lit. a) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku nie naruszają ogólnej wspólnotowo-

prawnej zasady równego traktowania, przyznając podatnikom korzyść finansową poprzez konstrukcję prawa do pełnego i natychmiastowego odliczenia podatku VAT naliczonego przy budowie budynku na cele mieszane oraz późniejsze, rozłożone w czasie opodatkowanie tym podatkiem wykorzystania prywatnego tego budynku, inaczej niż w przypadku osób niebędących podatnikami i podatników wykorzystujących swój budynek tylko na prywatne cele mieszkalne.

2) Artykuł 87 ust. 1 WE należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on istnieniu przepisu krajowego, który transponując art. 17 ust. 2 lit. a) szóstej dyrektywy 77/388 przewiduje, że prawo do odliczenia naliczonego podatku od wartości dodanej jest ograniczone do podatników dokonujących czynności opodatkowanych — z wyłączeniem podatników dokonujących tylko czynności zwolnionych — w zakresie w jakim ów przepis krajowy może przyznawać korzyść finansową tylko podatnikom dokonującym czynności opodatkowanych.

3) Artykuł 17 ust. 6 szóstej dyrektywy 77/388 należy interpretować w ten sposób, iż przewidziane w nim odstępstwo nie znajduje zastosowania do przepisu krajowego zmieniającego ustawodawstwo krajowe obowiązujące w chwili wejścia w życie tej dyrektywy, który opiera się na innej logice niż w przypadku ustawodawstwa wcześniejszego i który wprowadza nowe procedury. W tym zakresie nie ma znaczenia, czy ustawodawca krajowy dokonał zmiany wcześniejszego ustawodawstwa krajowego opierając się na prawidłowej, czy też na błędnej interpretacji prawa wspólnotowego. Kwestia, czy tego rodzaju zmiana przepisu krajowego wpływa również, z punktu widzenia stosowania art. 17 ust. 6 akapit drugi szóstej dyrektywy, na inny przepis krajowy, zależy od tego, czy te przepisy krajowe są wzajemnie od siebie zależne, czy samodzielne, co winien ustalić sąd krajowy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 315 z 22.12.2007.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 23 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bergamo — Włochy) — Luigi Scarpelli przeciwko NEOS Banca SpA

(Sprawa C-509/07) ⁽¹⁾

(Dyrektywa 87/102/EWG — Ochrona konsumentów — Kredyt konsumencki — Niewykonanie umowy sprzedaży)

(2009/C 141/21)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale di Bergamo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Luigi Scarpelli

Strona pozwana: NEOS Banca SpA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale di Bergamo — Wykładnia art. 11 ust. 2 dyrektywy Rady 87/102/EWG z dnia 22 grudnia 1986 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących kredytu konsumenckiego (Dz. U., L 42, s. 48) — Kredyt konsumencki — Prawo konsumenta do wniesienia skargi przeciwko kredytodawcy w przypadku niewykonania umowy sprzedaży rzeczy finansowanej z kredytu

Sentencja

Wykładni art. 11 ust. 2 dyrektywy Rady 87/102/EWG z dnia 22 grudnia 1986 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących kredytu konsumenckiego dyrektywy należy dokonywać w ten sposób, że w sytuacji takiej jak w postępowaniu przed sądem krajowym, istnienie umowy pomiędzy kredytodawcą a dostawcą, na której podstawie kredyt jest przyznawany wyłącznie przez tego kredytodawcę klientom tego dostawcy nie stanowi niezbędnej przesłanki do tego, aby klienci mieli prawo do podjęcia środków prawnych przeciwko kredytodawcy w przypadku niewykonania zobowiązań ciążących na dostawcy celem dochodzenia roszczenia o rozwiązanie umowy kredytu oraz następnie zwrot kwot uiszczonych już na rzecz kredytodawcy.

(¹) Dz.U. C 37 z 9.2.2008

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 2 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus — Finlandia) — skarga wniesiona przez A

(Sprawa C-523/07) (¹)

(Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonanie orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej — Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 — Przedmiotowy zakres stosowania — Pojęcie „sprawy cywilne” — Orzeczenie w sprawie objęcia dziecka opieką i umieszczenia go poza jego rodziną w rodzinie zastępczej — Miejsce stałego pobytu dziecka — Środki zabezpieczające — Jurysdykcja)

(2009/C 141/22)

Język postępowania: fiński

Sąd krajowy

Korkein hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: A

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Korkein Hallinto-oikeus — Wykładnia art. 1 ust. 2 lit. d), art. 8 ust. 1, art. 13 ust. 1 i art. 20 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylające rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 (Dz.U. L 338, s. 1) — Wykonanie decyzji wydanej w formie jednego tylko orzeczenia o objęciu dziecka opieką i umieszczeniu go poza jego rodziną stanowiącego publicznoprawny środek ochrony dziecka — Sytuacja dziecka mającego zwykle miejsce zamieszkania [stałe miejsce pobytu] w jednym państwie członkowskim, ale przebywającego w innym państwie członkowskim, w którym nie ma stałego miejsca zamieszkania

Sentencja

- 1) Artykuł 1 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 należy interpretować w ten sposób, że zakresem znaczeniowym pojęcia „sprawy cywilne” w rozumieniu tego przepisu objęte jest orzeczenie o natychmiastowym objęciu dziecka opieką i umieszczeniu go poza jego rodziną, jeżeli stanowi ono publicznoprawny środek ochrony dziecka.
- 2) Pojęcie „zwykle miejsce zamieszkania” [stałe miejsce pobytu] w rozumieniu art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 2201/2003 należy interpretować w taki sposób, że miejsce stałego pobytu znajduje się tam, gdzie dziecko wykazuje pewną integrację ze środowiskiem społecznym i rodzinnym. Należy w szczególności wziąć pod uwagę trwałość, zgodność z prawem, warunki oraz motyw pobytu i przenosin rodziny do danego państwa członkowskiego, obywatelstwo dziecka, miejsce i warunki uczęszczania do szkoły, znajomość języków, a także więzi rodzinne i społeczne dziecka w tym państwie członkowskim. Do sądu krajowego należy ustalenie miejsca stałego pobytu dziecka w oparciu o wszystkie istotne okoliczności faktyczne danego przypadku.
- 3) Zabezpieczający środek ochronny, taki jak objęcie dziecka ochroną, może zostać zastosowany przez sąd krajowy zgodnie z art. 20 rozporządzenia 2201/2003, gdy spełnione zostały następujące warunki:

— środek ten jest pilny,

— jest stosowany względem osób znajdujących się w danym państwie członkowskim i

— ma on charakter tymczasowy.

Sposób wykonania tego środka, a także jego moc wiążąca są określane zgodnie z prawem krajowym. Po zastosowaniu środka zabezpieczającego sąd krajowy nie jest zobowiązany do przekazania sprawy właściwemu sądowi innego państwa członkowskiego. Jednak w zakresie, w jakim ochrona nadrzędnego interesu dziecka tego wymaga, sąd krajowy, który zastosował środki tymczasowe lub zabezpieczające powinien poinformować o tym — bezpośrednio lub za pośrednictwem organu centralnego wyznaczonego na podstawie art. 53 rozporządzenia 2201/2003 — właściwy sąd innego państwa członkowskiego.